

$$\text{ПДГ-активність вихідна (без додавання тіаміну) мккат/л} = \frac{(E_K - E_1) \times 6,857 \times 0,7 \times 1000}{E_K \times 0,04 \times 1200}, \text{ або } \frac{(E_K - E_1) \times 100}{E_K}$$

де E_K – оптична густина контролю, вона становить 0,40; E_1 – оптична густина проби без тіаміну; 6,857 – концентрація розчину фериціаніду, мкмоль/л; 0,7 – об’єм розчину фериціаніду у пробі, мл; 0,04 – кількість крові використаної для аналізу, мл; 1000 – коефіцієнт для перерахунку на літр; 1200 – кількість секунд у 20 хвилинах.

Для обчислення показника забезпеченості організму тіаміном (Вітаміном В1) використовують наступну формулу:

$$\text{ПДГ-активність крові, стимульована тіаміном, мккат/л} = \frac{(E_K - E_2) \times 100}{E_K},$$

де E_2 – оптична густина проби із внесеним тіаміном. Інші показники є аналогічні із попередньою формулою.

Метод визначення В1-вітамінної забезпеченості організму базується на принципі додаткової активації піруватдегідрогенази шляхом додавання *in vitro* тіаміну. Стимуляція піруватдегідрогенази до 15% вихідної активності приймається такою, що відповідає нормі; від 15% до 24% – гіповітамінозові; більше 24% – авітамінозові [1].

Приклад: оптична густина дослідної проби без додавання тіаміну (E_1) становить 0,37; проби з тіаміном (E_2) – 0,31; контролю (E_K) – 0,40. В результаті, згідно із табл. 1, ПДГ-активність крові вихідна дорівнює 7,5 мккат/л, а стимульована – 22,5 мккат/л. Тобто приріст ферментативної активності крові у присутності тіаміну становить 200%, що вказує на виражену В1-вітамінну недостатність в організмі (В1-авітаміноз).

Література

1. Островский Ю. М. Тиамин // Экспериментальная витаминология /Под ред. Ю. М. Островского. - Минск: Наука и техника, 1979. - 552 с.
2. Томашевський Я. І., Томашевська О. Я. Основи профілактичної діабетології. - Львів: НТШ, 1992. - 128 с.

Т.Г.ТЮРИНА

ЛЮДИНА ЯК БІОЕНЕРГОІНФОРМАЦІЙНА СИСТЕМА: СУЧАСНЕ БАЧЕННЯ

У даній статті аналізуються релігійні, духовно-езотеричні, філософські погляди на природу людини, як складної біоенергоінформаційної системи та дослідження цієї проблеми вченими ХХ століття.

В статті дається аналіз релігійних, духовно-езотерических, філософських взглядов на природу человека как сложной биоэнергоинформационной системы, а также исследование этой проблемы учеными ХХ столетия.

Religious, spiritual and esoteric philosophical views on human nature as complex bioenergoinformational system and the XXth century scientists' studies of this problem are analyzed in the presented article.

І релігійні, і духовно-езотеричні філософські вчення, і окремі представники сучасної науки (психолого-педагогічної, філософської, природничої) трактують людину як космопланетарну, біоенергоінформаційну систему у єдності (синтезі) її духовної, психічної (душевної) і тілесної природи.

Зокрема, у релігійних священних першокнигах (“Ведах”, “Авесті”, Старому і Новому Завітах) зустрічаються дані про те, що, крім фізичного тіла, у людини існують астральне, ментальне (душевне) і вогняне (духовне) тіла – її космічні першоджерела, які утворені тонкими матеріями (енергіями) і здатні зберігати інформацію про людину навіть після фізичної смерті тіла.

За християнським віровченням людина за своєю природою є цілісною істотою у єдності її духовної, душевної і тілесної форм життя, тобто є жителем Землі і Неба, світу фізичного та світу тонкого.

У християнстві розрізняти у людській істоті “дух”, “душу” і “тіло” почав ще апостол Павло. За його словами, “є тіло земне, є тіло душевне, є тіло духовне” (Кор. 15: 42-45).

Видатний православний богослов О. Мень, зазначає: “Християнська антропологія визнає в людині три рівні, які відповідають трьом головним аспектам пізнання і троїстої структури реальності. Перший, найбільш пов’язаний із зовнішньою природою, рівень – тіло; другий, пограничний, – душа або психіка; третій, найглибший, – дух. Дух створює людське “Я” і ту вищу властивість людини, в якій відображається образ і Подоба Божа” [5, с. 115].

Згідно з новітніми даними, людина як складна біоенергоінформаційна система лише на кілька відсотків складається з фізичного тіла, а на 95-98 % – з енергоінформаційних шарів (пластів) – біополя.

Про існування навколо будь-якого об’єкту особливого енергоінформаційного поля, яке повторює його за формою, зберігає в собі основні характеристики об’єкта, говорив ще у свій час В. Вернадський, розробляючи ідею ноосфери.

Російський вчений Л. Гурвіч ще у 1923 році довів, що у будь-якому організмі існує енергетичний (польовий) чи інформаційний “скелет” і що формування фізичного тіла здійснюється власне за образом цього “скелета”, чи біополя, яке, таким чином, є своєрідним генеральним планом чи проектом, на основі якого формується та розвивається людина.

Гіпотеза А. Гурвіча про наявність біологічного клітинного поля як польового еквівалента органів і всього організму експериментально підтвердилась у дослідках групи новосибірських вчених під керівництвом академіка Академії медичних наук В. Казначєєва [2, с. 7].

На думку сучасних вчених, біополе – це енергоінформаційне поле, у якому міститься вся інформація про даний організм від часу його народження.

За експериментальними дослідженнями, біополе людини являє собою матрицю, вихідну основу, яка формує структуру фізичного тіла і в якому відповідно міститься уся інформація про даний організм.

Функціонування організму людини, її здоров’я тісно взаємопов’язане з її біополем. Будь-яка деформація біополя відбивається на функціонуванні органів і систем організму, на роботі його клітин і навіть стану молекул.

Сучасні вчені вважають, що біополе людини, з одного боку, є її панциром, захисною сіткою для захисту від негативних руйнівних впливів зовнішнього середовища, а з іншого – засобом зв’язку з Космосом.

Отже, біополе людини – це не тільки згусток інформації про неї, але й міст між людиною і Космосом. Залежно від того, у якому стані знаходиться біополе людини (рівень її духовності), цей зв’язок здійснюється або дуже добре, або дуже погано. При порушенні біополя відповідно порушується обмін інформацією між голографічною формою людини і інформаційним полем Всесвіту, між людиною і Космосом. Це означає, що відповідно порушується приплив енергії в організм людини. Порушення біополя – розрив енергоструктури виглядає подібно до “спайки” на енергоканалі, що блокує проходження енергії.

Людина сама може бути причиною деформації власного біополя: негативні емоції, злі думки, погані вчинки змінюють стан душі людини. В результаті порушується енергоінформаційний обмін людини із зовнішнім середовищем, Космосом (людина перестає отримувати енергію) і організм починає хворіти. Зокрема, ще В. Вернадський писав, що людина живе за рахунок космічної енергії.

Отже, завдяки біополю організм людини є “налагодженою” системою, через яку вона може черпати енергію та інформацію з Космосу і спілкуватися з іншими планами ества і буття. Саме через біополе здійснюється єдність людини зі світом, саме воно сприяє їх гармонічній, адекватній взаємодії.

Сучасна людина повинна усвідомлювати, як важливо для неї розвивати і зміцнювати власну духовність, яка має стратегічне значення у процесі її виживання і подальшої еволюції. Зокрема, у Живій Етиці підкреслюється: що чим вищий духовний потенціал людини, тим міцніший природний захист організму в цілому, її біополя. Це положення Живої Етики підтверджують дослідження А.В.Мартінова, на думку якого, що чим вища духовність людини, тим сильнішим і більшим навколо неї є шар польового захисту [4, с. 94].

Таким чином, чим вищий духовний рівень людини, тим міцніше її біополе, тим краще відбувається енергоінформаційна взаємодія, взаємообмін з навколишнім середовищем, насичення життєвою енергією, і відповідно, тим міцнішим є здоров’я людини.

Структура біополя людини є дуже складною.

У результаті великої експериментальної роботи, вченим вдалося підтвердити езотеричні уявлення про багат шаровість енергоінформаційного біополя (тонкого поля) людини і дослідити його буквально пошарово.

Зокрема, американський фізик Барбара Бреннан у своїй книзі “Руки Світла” [М, 2001] пише, що біополе людини складається із семи тонких тіл. Кожне таке тіло являє собою певний польовий шар, який є пов’язаний з чакрами людини. Кожній чакрі відповідає своє торсійне поле з особливими характерними властивостями. Чим вище піднімаємося по чакрах вверх – тим більш тонке, високочастотне торсійне поле притаманне відповідній чакрі [5].

Отже, дослідники виділяють у біополі людини сім тіл:

– фізичне; – ефірне; – астральне чи життєве начало; – ментальне чи інстинктивний розум (нижчий розум); – казуальне тіло (манас) чи інтелект – розум (розум вищий); – будхічне тіло чи інтуїція – відчуття знання (духовний розум); – атмічне тіло чи наша безсмертна сутність (вище духовне “Я” людини) [3, с. 45-46].

На думку сучасного дослідника В.Ярцева, атмічне тіло являє собою дух людини. Його ще називають “Іскрою Божою” чи “Божественною Монадою”, “Зерном Духу”.

Сукупність казуального і будхічного тіл він вважає душею людини. Під впливом духу душа формує тонкі тіла людини, утворює енергоінформаційну голограму, на основі якої будується фізичне тіло. В.Ярцев так описує характер взаємовідносин, що складаються у тріаді “дух”–“душа”–“тіло”: “Душа через свою розкрити свідомість сприймає дух (інформацію). Рівень сприйняття душею духу залежить від ступеня розвитку її свідомості та духовності на дану мить. Сприйнята і трансформована свідомістю інформація, яка дається духом людини, використовується душею для розумової і чуттєвої діяльності в навколишньому світі. Далі усі думки, почуття, вольові акти, творчість за посередництвом ефірного тіла людини передаються його фізичному тілу” [6]. Отже, людський організм має сім “тіл” різної щільності енергій і різного рівня вібрацій. Астральне і ментальне тіла можна віднести до нижчих тіл, а решту три – до вищих. Три вищих тіла – Манас, Будхі, Атма – із закінченням еволюції людини на земному плані не руйнуються, а повертаються на свою справжню батьківщину – у Абсолютне Ніщо, активне і творче начало світобудови.

Таким чином, як свідчать останні дослідження сучасної науки, людина – це складна біосоціодуховна система, що складає єдність духу, душі (біополя) і тіла. Фізичне, психічне, соціальне здоров’я людини залежить, насамперед, від міцності її біополя, яке обумовлено рівнем розвитку духовності людини.

Література

1. Бреннан Б. Руки света / Пер. с англ. – М.: ООО “Изд-во АСТ”, ООО “Изд-во Астрель”, 2001 – 288 с.
2. Казначеев В. П. Феномен человека: космические и земные истоки. – Новосибирск: Книжное изд-во, 1991. – 128 с.
3. Клизовский А. И. Основы миропонимания Новой Эпохи. В 3 т. Т. 1. – Рига: “Виєда”, 1990. – 310 с.
4. Мартынов А. В. Исповедимый путь. – М.: Прометей, 1990. – 166 с.
5. Мень А. В. История религии: В поисках Пути, Истины и Жизни. В 7 т. Т. 1. Истоки религии. – М.: СП “Слово”, 1991. – 287 с.
6. Ярцев В. В. Мир души. – Омск: Книж. изд-во, 1999. – 304 с.

Я.Ю. ЦЕКОВА

ІНДИВІДУАЛЬНА ПСИХОЛОГІЧНА КОРЕКЦІЯ ОСОБИСТІСНОЇ ТРИВОЖНОСТІ СТУДЕНТІВ ЯК ЗАСІБ ПРОФІЛАКТИКИ ЗЛОВЖИВАННЯ ПСИХОАКТИВНИМИ РЕЧОВИНАМИ

У статті автор зупиняється на індивідуальній психологічній корекції особистісної тривожності студентів в контексті профілактики зловживання психоактивними речовинами.

В статтє автор останаєвається на індивідуальній психологічєскої корекції личностної трєвожності студєнтов в контекстє профілактики злєупотрєблєннє психєактивними вєщєствами.

The author pays attention to the individual psychological correction of students personal disturbing in the contexts of profilaxis of psychoactive substances abuse.